

Leac de frică

Doi frați cu o încredere „dinamită” în pasiunea lor pentru parașutism și-au propus să demonstreze că teama nu este decât „taxa de trecere” către cele mai grozave experiențe din viață.

de **Diana-Florina Cosmin**

Arhitectura unui salt cu parașuta e aparent simplă. Sari de la 4.000 de metri, iar parașuta se deschide la 1.500 (și da, există una de rezervă, deci mitul nedeschiderii este doar atât: un mit). Asta înseamnă că zbori circa un minut cu parașuta închisă și încă trei sau patru cu ea deschisă, cu o viteză de circa 200 de kilometri pe oră. O matematică ușor de înțeles pentru oricine, dar insurmontabilă în momentul în care te imaginezi undeva în înaltul cerului, pregătit să-ți dai drumul în gol, în tandem cu un instructor care-ți repetă că tot ce ai de făcut e să te bucuri de „călătoria” până jos.

Cu nouă ani în urmă, doi frați – Dragoș și Bogdan Boeru, fiii unui fost parașutist militar – și-au impus să transforme această matematică complicată a fricii într-o aritmetică facilă și la îndemâna oricui. „Ne-am dorit să formăm o piață pentru parașutism și să le dovedim oamenilor că e un sport cu adevărat sigur”, povestește Dragoș. Are 30 de ani și a făcut primul salt la 17, dar la prima vedere nu i-ai da oricum mai mult de 18 ani. Stilul relaxat, cu flip-flops, *shorts* și tricouri colorate, îl aduce mai aproape de imaginea unui surfer american exilat la oraș în timpul vacanței de vară. El este, însă, jumătatea „pedagogică” a tandemului TNT Brothers, responsabil de pregătirea cursanților veniți să-și ia licența de parașutism. Pentru cei care vor doar o doză punctuală de adrenalină, există săriturile în tandem, specialitatea lui Bogdan (32 de ani), care este și jumătatea managerială a duetului TNT.

Amândoi sunt însă la fel de captivați de magia zborului, pe care au reușit, în mai bine de un deceniu, s-o îmblânzească total. Se simt cel mai bine între cer și pământ, de unde viața arată nespuse de simplă și unde toate gândurile se topesc într-o liniște deplină. Odată depășit pragul temerilor primare, minutele petrecute în aer te centrează, resetând mecanismele de rezistență create ca răspuns la stresul zilnic. „Acolo, sus, te afli într-o stare de deconectare totală”, explică Bogdan. „Nu te poți gândi la nimic altceva, doar trăiești din plin momentul, secunda”. Având fiecare peste 2.500 de salturi la activ, performanța vine acum din micile rafinamente, precum perfecționarea așa-numitului *angle-track*: combinând poziția de zbor *flat*, pe orizontală, și pe cea de coborâre verticală (cu capul în sus sau în jos), adevărații maeștri aspiră să stăpânească arta deplasării pe verticală în aer, cu viteze de până la 300 de

kilometri pe oră. Până ca „frații-dinamită”, cum li se spune celor doi, să înceapă să popularizeze acest sport în România, organizând festivaluri și invitând nume de referință din afară (anul acesta au adus, la Dynamite Days, campionii mondiali la *freefly*), singurele informații despre parașutism ajunse la urechile românilor veneau mai degrabă din sfera senzaționalului catastrofist. Fie accidente militare care implicau o parașută sau – confuzie pe care am împărțășit-o și eu o vreme – zboruri fatale ale practicantilor de „*base jump*”, saltul cu parașuta de pe un punct fix, cum ar fi o clădire sau o stâncă.

Dacă la un salt clasic cu parașuta matematica este cea prezentată mai sus, la *base-jump* datele problemei devin extreme: coborârea durează nouă secunde și nu există conceptul de parașută de rezervă, din simplul motiv că nu ar exista timpul fizic pentru activarea ei. Chiar dacă nu există nicio legătură între cele două sporturi, confuzia persistă, iar din 2010, de când au lansat TNT Brothers, fiecare persoană care vine să sară și pleacă simțindu-se în al nouălea cer reprezintă încă o victorie în meciul cu teama neinformată și fără temei.

Supremația adrenalinei asupra fricii vine cu dovezi palpabile: din 2010 și până acum, la Clinceni s-au făcut peste 40.000 de salturi (dintre care 4.000 au fost tandemuri), iar numărul tandemurilor a crescut de la 150 pe an la peste 1.500, astfel încât într-un singur weekend cei doi ajung să sară chiar și de 30 ori, iar numărul total de salturi TNT, în cele două zile de la final de săptămână, se ridică la 600. În același timp, echipa s-a mărit la 35 de persoane, iar investițiile în echipamente – inclusiv un avion Pilatus Porter de zece locuri – au ținut pasul cu deschiderea tot mai mare a oamenilor vizavi de acest sport.

Deși investiția inițială de 300.000 de euro i-a forțat să-și seteze și repere financiare clare, satisfacția cea mare vine tot din lucrurile imposibil de măsurat, precum energia incredibilă a comunității cristalizate în jurul TNT: un „social club” al iubitorilor acestui sport, care se întâlnesc inclusiv iarna, pentru *speed-fly*, o formă de schi cu parașuta. Iar cel mai sincer „*adrenalin rush*” nu e de găsit totdeauna în aer, ci și la sol, în ochii celor care vin cu frica în suflet și coboară cu chipul luminat de o deplină și neașteptată revelație: faptul că sunt capabili de ceva ce nu și-ar fi imaginat vreodată. „În definitiv, oamenii vin și pleacă de la noi, dar lasă în urmă bucuria lor”, zâmbește Dragoș. „Ea rămâne pentru totdeauna acolo”. □